

største Begunstigelse, der imidlertid efter min Opfattelse er Spørgsmaal om at lade de fremtidige Forsikringsforeninger blive til Del, turde dog være den, at de ville kunne fremtræde som godkjendte eller sanktionerede af Regjeringen. Jeg negter nemlig ikke, at jeg har den Tro, at det i Virkeligheden er af ikke lidet Betydning for en Forening, om den kan fremtræde for Offentligheden med et saadant Stempel af Godkendelse, og jeg støtter denne Tro ikke blot paa den Mening, jeg frist sig til at danne mig efter almindelige psykologiske Betragtninger, men ogsaa paa de Erfaringsvidnesbyrd, der foreligge, og det turde da være en Kjendsgjerning, at, naar private Foreninger af en saadan Art som de her omhandlede Brandforsikringsforeninger have opnaaet Godkendelse af en offentlig Myndighed, ville de vel vide at føre sig denne til Nytte; de benytte med andre Ord denne Godkendelse som en Art Reklame. Nu har jeg heller ikke Noget imod, at der for saa vidt kan gives de paaagjældende private Foreninger en saadan Udfalding til Lettelse for deres videre Gang i Verden, naar de vel at mærke fortjene en saadan Begunstigelse. Men det forekommer mig, at netop naar Taler er om en saadan Art Begunstigelse eller om en Anerkjendelse, kommer man ind paa et noget andet Omraade end det, hvorpaa vi hidtil have bevæget os. Det forekommer mig da nødvendigt, at der maa stilles den Fordring, at de foreslaaede Foreninger ere saaledes indrettede og funderede, at Statsmagten kan anse det for forvarligt at give dem den Godkendelse, som skal skaffe dem Indgang i Folket. Naar den ærede Forslagsstiller, som nys havde Ordet, gjentagende Gange i sit Foredrag betone, at der ikke var Tale om at paalægge Regjeringen en Forpligtelse til under visse Forudsætninger at godkjende en Forening, men at der kun var Spørgsmaal om en Bemyndigelse, og at Regjeringen altsaa for saa vidt havde det i sin Magt i hvert enkelt Tilfælde at anstille en videre gaaende Undersøgelse og stille yderligere Betingelser for sin Godkendelse af Foreningen, er det fuldstændig rigtigt. De første Ord i Lovforslaget ere jo disse: „Regjeringen bemyndiges til at meddele Sanktion“ o. s. v., og for saa vidt kunde det altsaa synes, at der ikke ligger videre Vægt paa, hvorledes Betingelserne for denne Godkendelse opstilles i Lovforslaget. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at der jo ikke er Spørgsmaal om, at Regjeringen efter den nu bestaaende Lovgivning ikke skulde være bemyndiget til i og for sig at godkjende Statutterne for bestaaende Forsikringsforeninger, og i Forbindelse dermed at give dem visse Fordele, navnlig den Fordel, som turde have en ikke ganske uvæsentlig Betydning, at de under offentlig Tilsyn staaende Midler kunne udlaanes i Giendomme, der ere forsikrede i saadanne Foreninger. Men naar man giver nye Regler for en saadan Bemyndigelse for Regjeringen, og naar man vel at mærke ikke ind-

skrænker sig til at sige: Regjeringen bemyndiges til at meddele Sanktion paa Statuter for visse Selskaber og til i Forbindelse dermed at tilstaa disse Selskaber den og den Begunstigelse, men man opstiller visse Betingelser for Meddelelsen af en saadan Sanktion, da er Spørgsmaalet, om ikke dette naturligt vil blive opfattet saaledes, at der bliver lagt et Slags Tryk paa Regjeringen til, naar de saaledes i Loven opstillede Betingelser ere til Stede, da ei heller at negte Godkendelsen. Hvis man i § 1 ganske almindelig sagde: Regjeringen bemyndiges til at meddele Sanktion paa Statutterne for Brandforsikringsforeninger o. s. v., og dernæst tilføiede, at Regjeringen yderligere kan give den og den Begunstigelse, vilde jeg for saa vidt have mindre Betænkelighed ved Sagen end ved Forslaget, saaledes som det nu foreligger, hvor der opstilles visse Betingelser, som man, som sagt, kunde opfatte saaledes, at her var i det Væsentlige udtømt den Række af Betingelser for Godkendelsen, som det kunde forudsættes, at Regjeringen kunde ville opstille. Skulde det opfattes paa den Maade, maatte jeg for mit Vedkommende sige, at det forekommer mig, at der da vel turde være Anledning til at tilføie nogle nye Betingelser, eller i alt Fald udtrykke de opstillede Betingelser noget anderledes, end stet er i det foreliggende Lovforslag. Jeg antager, at Sagen i øvrigt i denne Henseende ikke vil være forbunden med nogen særegen Banfelighed efter de Udtalelser, vi hørte fra den ærede Forslagsstiller, da han, som sagt, indrømmede, at der efter Lovforslaget var en Udgang til Stede for Regjeringen til at stærke Betingelserne, for saa vidt de her opstillede ikke ansaas for at være tilstrækkelige. Jeg skal da tillade mig at hentyde til, hvilke yderligere Betingelser og hvilke Forandringer i § 1, jeg nærmest har for Øie. Mine Bemærkninger komme i denne Henseende væsentlig til at dvæle ved, hvad der allerede er fremsført fra anden Side. Det forekommer mig, at man ikke kan anse det for fyldestgørende, at der bliver anmeldt Forsikringer til et vist Beløb i de paaagjældende Foreninger. Den ærede Forslagsstiller saavel som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) mente vel, at det var umuligt at forlange noget Mere, naar man ikke vil lægge uoversigelige Banfeligheder i Veien for Dannelsen af nye Foreninger, og gjorde tillige gjældende, at naar man havde at gjøre med alvorlige Mænd, maatte man gaa ud fra, at hvad der blev anmeldt til Indtegning i de vedkommende Forsikringselskaber, anmeldtes i den Hensigt, at det skulde indtegnes og ikke paa kvantvis. Jeg skal ikke benægte dette, at man i Reglen maa forudsætte, at Sagen forholder sig saaledes; men naar der er Tale om at opstille almindelige, for alle Tilfælde gjældende Regler, tror jeg ikke, at man kan se bort fra den Mulighed, at man i en snæver Bending kunde hjælpe sig med nogle Anmeldelser,